

3) W przypadku gdyby § 10 ust. 6 ustawy kraju związkowego Hamburga o uzupełniających świadczeniach emerytalnych i świadczeniach dla pozostałych przy życiu członków rodzin pracowników Freie und Hansestadt Hamburg w brzmieniu z dnia 30 maja 1995 r. stanowił dyskryminację w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2000/78, osoba taka jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym mogłaby dochodzić prawa do równego traktowania najwcześniej po upływie terminu do implementacji omawianej dyrektywy, czyli od dnia 3 grudnia 2003 r., bez potrzeby oczekiwania, by przepis ten został uzgodniony z prawem Unii przez ustawodawcę krajowego.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Hauptzollamt Koblenz przeciwko Kurtowi Etlingowi, Thomasowi Etlingowi (C-230/09), Hauptzollamt Oldenburg przeciwko Theodorowi Aissenowi, Hermannowi Rohaanowi (C-231/09)

(Sprawy połączone C-230/09 i C-231/09) (¹)

(Rolnictwo — Sektor mleka i przetworów mlecznych — Rozporządzenie (WE) nr 1788/2003 — Opłata wyrównawcza w sektorze mleka i produktów mlecznych — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — Systemy pomocy bezpośredniej w ramach wspólnej polityki rolnej — Przeniesienie indywidualnych ilości referencyjnych — Wpływ na obliczanie opłaty wyrównawczej — Wpływ na obliczanie premii mlecznej)

(2011/C 194/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hauptzollamt Koblenz (C-230/09), Hauptzollamt Oldenburg (C-231/09)

Strona pozwana: Kurt Etling, Thomas Etling (C-230/09), Theodor Aissen, Hermann Rohaan (C-231/09)

przy udziale: Bundesministerium der Finanzen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 5 lit. k) rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 270, s. 123) — Przejęcie ilości referencyjnej mleka w trakcie okresu referencyjnego w wyniku rozwiązania dzierżawy rolnej — Uwzględnienie przy określaniu ilości refe-

rencyjnej dostępnej dla wydierżawiającego ilości już dostarczonej przez dotychczasowego dzierżawcę w trakcie okresu referencyjnego

Sentencja

1) Artykuł 10 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2217/2004 z dnia 22 grudnia 2004 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że ponowne przyznanie niewykorzystanej części krajowej ilości referencyjnej przeznaczonej na dostawy powinno być dokonywane proporcjonalnie do indywidualnej ilości referencyjnej każdego z producentów, którzy dokonali nadmiernych dostaw, to znaczy ilości referencyjnej określonej na dzień 1 kwietnia danego dwunastomiesięcznego okresu, lub zgodnie z obiektywnymi kryteriami, które zostaną ustalone przez państwa członkowskie. Pojęcie indywidualnej ilości referencyjnej użyte w tym przepisie nie pozwala na uwzględnienie przeniesień ilości referencyjnych, do których doszło w trakcie tego okresu.

2) Uregulowanie krajowe, które wprowadza w życie uprawnienie przewidziane w art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 1788/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 2217/2004, do ustalenia obiektywnych kryteriów, na podstawie których dokonywany jest ponowny przydział niewykorzystanej części krajowej przeznaczonej na dostawy, powinno być zgodne w szczególności z ogólnymi zasadami prawa Unii, a także z celami zamierzonymi przez wspólną politykę rolną, a dokładniej z celami przewidzianymi przez wspólną organizację rynków w sektorze mleka.

3) Cele te nie sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu przyjętemu w ramach wprowadzania w życie tego uprawnienia, które umożliwia producentom, którzy dokonali nadmiernych dostaw, w sytuacji gdy przeniesiono na nich na podstawie przepisów rozporządzenia nr 1788/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 2217/2004, w trakcie danego dwunastomiesięcznego okresu indywidualną ilość referencyjną, w ramach której mleko zostało już wyprodukowane i dostarczone w tym okresie przez producenta, który wcześniej dysponował tą ilością, uczestnictwo w rzezonym ponownym przydziale poprzez włączenie części lub całości owej ilości referencyjnej. Niemniej jednak państwa członkowskie powinny czuwać nad tym, aby uregulowanie to nie prowadziło do przeniesień, które pomimo spełniania warunków formalnych przewidzianych przez to rozporządzenie mają na celu jedynie umożliwienie niektórym producentom, którzy dokonali nadmiernych dostaw, zajęcia korzystniejszej pozycji przy owym ponownym przydziale.

4) Pojęcie „indywidualnej ilości referencyjnej kwalifikującej się do premii, posiadanej przez dane gospodarstwo” zawarte w art. 95 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 118/2005 z dnia

26 stycznia 2005 r., odpowiadające pojęciu „dostępnej ilości referencyjnej” zdefiniowanej w art. 5 lit. k) rozporządzenia nr 1788/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 2217/2004, powinno być interpretowane w ten sposób, że w sytuacji, gdy na producenta w trakcie danego dwunastomiesięcznego okresu przeniesiona została ilość referencyjna, w ramach której mleko zostało już dostarczone w trakcie tego samego okresu, pojęcie to nie obejmuje w odniesieniu do cesjonariusza części przeniesionej ilości referencyjnej, w ramach której mleko zostało już dostarczone przez cedenta w ramach zwolnienia z opłaty wyrównawczej.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas — Republika Litewska) — Malgožata Runevič-Vardyn, Łukasz Wardyn przeciwko Vilniaus miesto savivaldybės administracija, Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija, Valstybinė lietuvių kalbos komisija, Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Teisės departamento Civilinės metrikacijos skyrius

(Sprawa C-391/09) (¹)

(Obywatelstwo Unii — Swoboda przemieszczania się i pobytu w państwach członkowskich — Zasada niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Artykuły 18 TFUE i 21 TFUE — Zasada równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne — Dyrektywa 2000/43/WE — Uregulowanie krajowe wymagające zapisu imion i nazwisk osób fizycznych w aktach stanu cywilnego w formie zachowującej reguły pisowni właściwe dla języka urzędowego)

(2011/C 194/04)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Vilniaus miesto 1 apylinkės teismas

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Malgožata Runevič-Vardyn, Łukasz Wardyn

Strona pozwana: Vilniaus miesto savivaldybės administracija, Lietuvos Respublikos teisingumo ministerija, Valstybinė lietuvių kalbos komisija, Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Teisės departamento Civilinės metrikacijos skyrius

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wykładnia art. 18 TFUE i 21 TFUE oraz art. 2 ust. 2 lit. b)

dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180, s. 22) — Uregulowanie krajowe wymagające zapisu imion i nazwisk osób posiadających inną narodowość lub obywatelstwo literami języka urzędowego tego państwa w wydawanych przezeń aktach stanu cywilnego

Sentencja

1) Uregulowanie krajowe przewidujące, że imiona i nazwiska mogą być zapisywane w aktach stanu cywilnego tego państwa wyłącznie w formie zachowującej reguły pisowni języka urzędowego, dotyczy sytuacji, której nie obejmuje zakres stosowania dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne.

2) Artykuł 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:

— nie stoi na przeszkodzie temu, by właściwe władze państwa członkowskiego odmówiły na podstawie uregulowania krajowego przewidującego, że nazwisko i imiona mogą być zapisywane w aktach stanu cywilnego tego państwa wyłącznie w formie zachowującej reguły pisowni języka urzędowego, zmiany w akcie urodzenia i akcie małżeństwa jednego ze swoich obywateli jego nazwiska i imienia zgodnie z regułami pisowni innego państwa członkowskiego;

— nie stoi na przeszkodzie temu, by właściwe władze państwa członkowskiego odmówiły, w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym i na podstawie tego samego uregulowania, zmiany wspólnego nazwiska pary małżeńskiej obywateli Unii, tak jak figuruje ono w aktach stanu cywilnego wydanych przez państwo członkowskie, z którego pochodzi jeden z tych obywateli, w formie zachowującej reguły pisowni tego ostatniego państwa, pod warunkiem że odmowa ta nie spowoduje dla wspomnianych obywateli Unii poważnych niedogodności na płaszczyźnie administracyjnej, zawodowej i prywatnej, o czym powinien rozstrzygnąć sąd krajowy. Jeżeli okaże się, iż ma to miejsce, sąd ten powinien również zbadać, czy odmowa zmiany jest niezbędna dla ochrony interesów, które uregulowanie krajowe ma zapewnić, i czy jest proporcjonalna do zamierzonego uzasadnionego celu;

— nie stoi na przeszkodzie temu, by właściwe władze państwa członkowskiego odmówiły, w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym i na podstawie tego samego uregulowania, zmiany aktu małżeństwa obywatela Unii pochodzącego z innego państwa członkowskiego w taki sposób, by imiona tego obywatela zostały zapisane w tym akcie ze znakami diakrytycznymi, tak jak zostały one zapisane w aktach stanu cywilnego wydanych przez państwo członkowskie jego pochodzenia, i w formie zachowującej reguły pisowni języka urzędowego tego ostatniego państwa.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.